

[Ragnhild Andersen.]

uddannelse på alle områder og lige løn for lige arbejde. Hvis kvindernes krav ikke får fuld støtte, tror jeg, det vil blive vanskeligt at få ligelønsprincippet ført ud i praksis.

I denne tid behandler folketinget også et lovforslag om sygeforsikring og sygeløn. Sygeløn og løn under barselhvile er jo en del af de kvindelige arbejderes aflønning. Som det vil erindres, foreslog sygeforsikringskommissionen en sygelønsordning for lønmodtagerne, der indeholdt en sygeløn uden forskelsbehandling for kvindelige og mandlige lønarbejdere, idet man gik ind for at yde sygeløn efter princippet forsørgere eller ikke-forsørgere. Dette forslag blev af socialministeren fremsat her i tinget.

Jeg vil gerne ved denne behandling af ligelønskonventionen og konventionen om forskelsbehandling sige, at jeg har til min store overraskelse bemærket, at Dansk Arbejdsgiverforening har rettet henvendelse til folketingsudvalget angående sygeforsikringslovforslaget om at ændre dette forslag saledes, at kvindernes sygeløn bliver fastsat lavere end mændenes, altså en ændring af det af kommissionen og socialministeren fremsatte forslag.

Man vil se, at kvinderne sandelig er nødt til at være på vagt med hensyn til denne sygeløn, selv om begge parter på arbejdsmarkedet er gået ind for ratificeringen af ligelønskonventionen.

Med den højtærede formands tilladelse vil jeg citere kort, hvad man kunne læse i Arbejdsgiveren, Dansk Arbejdsgiverforenings medlemsblad, nr. 4 den 15. februar 1960. Det hedder her:

„Ved skrivelse af 26. januar til folketingsudvalget, der behandler lovforslaget om sygeforsikring, advarer Arbejdsgiverforeningen bl. a. imod, at man i lovforslaget opererer med en sondring mellem forsørgere og ikke-forsørgere i dagpenge-satserne i stedet for at benytte delingen mænd-kvinder som grundlag i overensstemmelse med hovedorganisationernes sygelønsordning. Lovforslagets ligestilling mellem mænd og kvinder betyder i virkeligheden en forskelsbehandling i mændenes disfavør. I 1958 havde kvinderne 2-2½ gange så mange sygedage som mændene.“

Man vil altså se, at arbejdsgiverne her

ønsker bevaret den gamle ordning, hvorefter kvinderne fortsat skal nøjes med mindre i sygeløn; de får i dag 9 kr. daglig, medens mændene får 14 kr. daglig i sygeløn. Arbejdsgiverne begrundet dette standpunkt med, at kvinderne har flere sygedage. De undlader imidlertid ganske at meddele, at kvinderne ved sygelønsordningen betaler akkurat det samme bidrag som mandlige arbejdere — dette for det første.

For det andet kan det jo ikke nytte at se bort fra — heller ikke når vi nu ratificerer ligelønskonventionen — at kvinderne i forbindelse med den kendsgerning, at det er dem, der sætter børnene i verden, har og vel også fremover vil have nogle flere sygedage end mændene. Alle kvinder ved, at mange sygedage står i forbindelse med svangerskab og barsel, og det er jo en funktion, man ikke sådan kan flytte fra det ene menneskelige væsen til det andet. Samfundet er ikke berettiget til at straffe dem herfor ved at aflønne dem ringere, fordi det nu engang er sådan.

Et andet forhold er det, at vi endnu ikke, selv om der er en hjemmehjælpsordning, har det sådan, at en moder, hvis barn bliver sygt om natten, kan få det passet om dagen af andre, når hun skal på arbejde. Det kan hun ikke, og mangan en moder er nødt til at blive hjemme den dag, hendes barn bliver sygt. Det er naturligvis ikke lovligt forfald, betragtes heller ikke som sådant, men det er ikke kvindens sygedage; det er en nødvendighed, så længe det ikke er sådan, at moderen har mulighed for, straks når barnet bliver sygt, at få det passet om dagen. Og det er jo uhyre sjældent — jeg tør næsten sige, at det ikke finder sted i det praktiske liv — at det er mændene, der tager sig af børnenes pasning, når de bliver syge.

Et tredje forhold, der gør sig gældende, er den udspecialisering af arbejdet, der foregår på virksomhederne. Det er, som det er sagt af andre ærede ordførere, i første række kvinderne, der sættes til det særlige, udspecialiserede arbejde — f. eks. ved transportbåndene. Ved fremstilling af radio, elektriske lamper, fjernsyn og mange andre ting sidder kvinderne ved bånd ved særligt kvindearbejde, hvor det er uhyre vigtigt, at der overalt tages hensyn til deres arbejdsydelse, til, at de den ganske dag laver mono-